

слѣдкъ, значително сж разслабили връзките на зависимост между православните сърби въ тия епархии и патриаршеските власти. Тия въведения, забѣлѣзва de Jehau (op. cit., p. 188), трѣбва да се считатъ като нови етапи по пѣтя автономията на Призрѣно-Скопската черква. Огъ друга страна, отъ години насамъ Портата е приела, какво въ всички покрайнини, гдѣто между смѣсеното население сърбитѣ сж „достатъчно на брой“, да си иматъ свой, отдѣленъ *мухтаръ*. Извѣстно е още, че съ ираде отъ 1897 г. (мартъ) Портата позволи отварянето на сръбски училища въ цѣла Турция, нарѣчени, „народно сръбски отомански“. Важността на тоя актъ се насочваше къмъ разширяването на сръбските аспирации върху цѣла западна Македония—отваряне сръбски училища въ Солунския и Битолски вилаети,—защото тия въ Косовския датиратъ доволно отпрѣди.

Всички до тукъ изложени факти потвърждаватъ, че стоманското правителство официално е припознало народността на подавниците си сърби, и че тия послѣдните се третиратъ отъ него почти като образуващи новъ „миллетъ“ (нова черква) — „сръбъ-миллети“. Това се види и отъ тронното слово при отварянето Скупщината на 3 й септември 1903 г. когато кралъ Петъръ съобщи, че съгласно официалната нотификация на отоманската Легация въ Бѣлградъ, Портата е признала *народността* на числящите се къмъ империята сърби. И дѣйствително, въ реформената отоманска комисия за Македония отоманските сърби бѣха прѣдставлявани въ лицето на сърбина Никола Костичъ отъ Скопие.

Твърдението ни, че сърбитѣ въ Турция се третиратъ отъ Портата като да образуватъ отдѣленъ *сръбъ-миллетъ* се ослани на прѣдимно договорния, опортюнистически характеръ на разнитѣ сръбски придобивки въ Македония. Строго погледнато и излизайки отъ историята на политико-правния институтъ „миллетъ“ въ Турция, население подъ дадена черковна юрисдикция, схващано като „миллетъ“, не може да сжществува официално, de jure въ империята, безъ глава, която да го ржководи и прѣдставлява прѣдъ централната власть, какъвто е случая напр. съ Цариградския патриархъ и бѣлгарския екзархъ. Тая глава липсва за сърбитѣ въ Турция, но за тѣхъ е важно, че тѣ de facto, въ лицето